

soukromoprávních. Soudu odvolacímu nepříslušelo tudíž zabývatí se s tohoto hlediska předmětem sporu a důsledkem toho nebylo ani potřeba, by dovolací soud přezkoumával v tomto směru uplatňované dovolací důvody. Ustanovením § 37 první věta čes. ob. zřiz. není ovšem vyloučeno, že obec neručí za škodu z důvodu soukromoprávního, a potud rozhodují o nároku řádné soudy. Pokud však dovolatel z tohoto hlediska namítá, že se žalovaná obec jako majitelka pozemku, na němž se úraz stal, nepostarala o bezpečnost a že jest i ve smyslu § 335 tr. zák. odpovědná, byla bezpodstatnost výtek těch vyslovena a případně odůvodněna již odvolacím soudem a odkazuje se proto stěžovatel na správné odůvodnění napadeného rozsudku v tomto směru.

Čís. 11714.

Soud není oprávněn opominouti přednes strany jen proto, že jej učinila, jsouc slyšena jako strana, nýbrž musí k němu přihlížeti jako k jinému přednesu strany, jej hodnotiti a zabývatí se po případě i námitkami a obranami, jež v důsledku toho přednese druhá strana.

(Rozh. ze dne 1. června 1932, Rv I 752/31.)

Žalobu o zaplacení objednaných a pro žalovaného podle úmluvy dodaných nýtů procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Žalovaný tvrdil jen, že se dodávka měla státí »část do 14 dnů, zbytek nejpozději do 3 neděl«. Žalovaný tedy vůbec v přednesu netvrdil, že tato lhůta byla určena jako přesně ujednaná, že ji učinil podstatnou podmínkou smlouvy, že sama platnost smlouvy na zachování lhůty závisela, že se vyslovil k žalobci, že při nezachování lhůty dodání bylo pro něho bezcenné a pod. Netvrdil-li to v přednesu, nevznese-li tuto námitku, nebyl-li a nemohl-li tedy vůbec průvodním usnesením o tom býti důkaz připuštěn, jest zcela bez významu údaj žalovaného při jeho výsledku jako strany a soud první nebyl oprávněn k údaji vybočujícímu z rámce námitek vůbec přihlížeti a nemohl vzíti za prokázáno něco, co ani tvrzeno nebylo. Učinil-li první soud přes to tak, nejde sice, jak odvolatel vytýká, o nesprávné ocenění důkazů a o vadnost řízení, nýbrž o protispisovost, takže odvolací soud není zjištěním tímto vázán a může je pominouti, aniž by musil opakovati důkazy nebo řízení ve směru tom doplňovati. A z toho, co soud první bezvadně zjistil, neplyne nikterak právní závěr, že šlo o obchod podle čl. 357 obch. zák., takže podle názoru odvolacího soudu jde jen o případ koupě podle čl. 337 až 356 obch. zák.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodům, z nichž vyhověl odvolání žalující firmy, dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolacímu soudu jest sice přisvědčiti v tom, že z toho, co tvrdil žalovaný ve svém přednesu při ústním jednání ze dne 28. března 1930, že objednal nýty u žalobkyně, a to část jejich k dodání do 14 dnů,

zbytek nejpozději do tří neděl od objednávky, o sobě by nebyl nepochybně zřejmý úmysl a vůle stran, že určení času má být podstatnou součástí dodávací smlouvy v ten způsob, že pozdější dodání, než v ujednanou dobu, nesmí být ani požadováno, ani plněno. Šlo by však nepochybně o obchod fixní, kdyby bylo pravda, co seznal žalovaný, byv slyšen jako strana podle § 371 c. ř. s. a násl., že objednávku ujednal se žalující firmou s výslovnou podmínkou, že objednané zboží bude dodáno do 14 dnů a, nebude-li do 14 dnů aspoň dodána část a do dalšího týdne zbytek, že objednávku se žalobcem neudělá. Mínění odvolacího soudu, že k tomuto údaji nelze přihlížeti, poněvadž žalovaný to netvrdil ve svém přednesu, takže nebyl a nemohl o tom být důkaz výsledkem stran připuštěn, je právně mylné. Především proto, že seznání žalovaného při jeho výsledku jest jen bližším rozebíráním a vysvětlením jeho přednesu o tom, co bylo o době dodání ujednáno, neboť smyslem jeho námítky bylo zřejmě, že není povinen, zboží přijmouti a zaplatiti, poněvadž nebylo dodáno včas. Avšak, i kdyby tomu tak nebylo, nebylo by lze názor odvolacího soudu schváliti. Nelze arciť vytýkati jako vadu řízení, že nepřipuštěním důkazu výsledkem stran nebyla straně poskytnuta možnost, by uvedla nové skutečnosti na podporu svého nároku neb své obrany, neboť to není účelem tohoto průvodního prostředku. Ale jinak se má věc, když strana byla vyslechnuta a při tom přednesla nové skutečnosti. Zákon nerozděluje řízení na úseky přesně vymezené, pro přednes stran a pro průvodní řízení, nýbrž celé ústní jednání tvoří podle § 193 druhý odstavec c. ř. s. až do jeho skončení celek, jehož integrujícími součástkami jsou i přednes stran i provádění důkazů. Proto jsou strany podle § 179 c. ř. s. oprávněny přednésti nové skutečnosti a průvody až do konce ústního jednání a strany nejsou vyloučeny se svým přednesem již o sobě tím, že jej neučinily v pravý čas nebo na pravém místě, nýbrž soud smí přednes stran odmítnouti a k němu nepřihlížeti jen za předpokladů v zákoně vytčených (§ 179 c. ř. s.). Jinak jest podle § 414 c. ř. s. základem rozsudku celé ústní jednání, tedy všechno, co strany přednesly. Z toho plyne, že soud není oprávněn opominouti přednes strany jen proto, že jej učinila, jsouc slyšena jako strana, nýbrž že musí k němu přihlížeti jako k jinému přednesu strany, jej hodnotiti a zabývati se po případě i námítkami a obranami, které v důsledku toho druhá strana přednese. Ježto odvolací soud, jsa jiného právního názoru, tak neučinil, není věc zralá k rozhodnutí a bylo proto podle § 510 c. ř. s. rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 11715.

Byl-li úraz způsobený silostrojem uznán za podnikový úraz, jest použití jen ustanovení § 46 zák. o úraz. poj. děln., jež nebylo pozměněno ustanovením § 4 aut. zák. Procesní soud jest vázán rozhodnutím úrazové pojišťovny, že jde o podnikový úraz.

Vyměření bolestného na základě zjištěného skutkového podkladu jest věcí právního posouzení. Nárok podle § 1326 obč. zák. na náhradu za zohydření není zahrnut v nároku na bolestné, nýbrž jest nárokem na náhradu za škody hmotné hrozící poškozenému pro budoucnost snížením